గిరిజ

రచయిత: కుప్పిలి భాస్కరరావు.

"అమ్మా! అమ్మా!"

"........................"

"అమ్మా! నాకు కొత్తబట్టలు కొనిఇయ్యవే! గిరిజకు వాళ్ళనాన్న రంగురంగుల పువ్వులగౌను కొనిచ్చారే ...... మరినాకు కుట్టించవూ?"

"గిరిజ, వాళ్ళనాన్న గొప్పవాళ్ళమ్మా! మనం పేదవాళ్ళం... మనకు అవన్నీ ఎలాగ వస్తాయ్! వెళ్ళి చదువుకో!"

వసంతుడు మారుమాటాడకుండా వెళ్ళిచదువు కుంటున్నాడు. ఇంతలో చెంగుచెంగున గెంతుకుంటూ గిరిజ వచ్చింది.

" వసంత్! నాకు మానాన్నమంచిగౌను తెచ్చారు ...చూశావా, ఎంచక్కా వుందో!"

వసంతుడు మాటాడలేదు. దీక్షగా చదువుకుంటున్నాడు గిరిజ వైపు చూడకుండా.

" ఏం వసంత్! కోపం వచ్చిందా? ... చూడూ!" అంటూ గిరిజ లడ్డూవుండచూపింది.

వసంతికి నోరూరింది ... చదువునుంచి దృష్టి మరల్చి ఆతృత, ఆశగా చూస్తున్నాడు వసంత్.

" నాజట్టుంటావు కదూ! " అంది గిరిజ

" ఊఁ! "

" మరి ఒట్టెయ్ "

గిరిజ చేతిలో వసంత్ చెయ్యివేసి ఒట్టు పెట్టుకున్నాడు.

" అయితే ముక్కలు చేద్దాం! ...నువుచెయ్." అని గిరిజ లడ్డూ వుండను వసంత్ కిచ్చింది. వసంత్ నోటితో లడ్డూని రెండుముక్కలు చేసి ఇద్దరూ పంచుకున్నారు.

" వసంత్! నా మీద నీకు ఎందుకో కోపం వచ్చింది.? "

" మా అమ్మ మీరుగొప్ప వాళ్ళు, మేం నిరుపేదలం" అని చెప్పింది.

" అయితే?"

"నీకు మీనాన్న కొత్తగౌను కుట్టించారుకదూ? మరేం మా అమ్మని నాకు కూడ కొత్తది కుట్టించమని అడిగా"

" ఓస్ ఇంతేనా?"

" మేం నిరుపేదలం, మాకు కొత్తబట్టలు ఎలాగొస్తాయ్ ?"

“ వుండు - మా నాన్నని అడుగుతా నీకు కూడా కొత్తవి కుట్టించమని”

“ వొద్దు గిరిజా! మా అమ్మ కొట్టేస్తుంది. నాకు కొత్తవి అఖ్ఖర్లే”

“ పోనీలే వసంత్! నేనంటే కోపమా?”

“ కాదు గిరిజా! నువ్వంటే నాకెంతో ఇష్టం!”

కొళాయినించి బిందెతో నీళ్ళు పట్టుకు వచ్చింది లక్ష్మి. అప్పటికి గిరిజా వసంత్‌లు గుసగుస మాట్లాడుకుంటున్నారు. లక్ష్మి నివ్వెరబోయి ఇద్దర్నీ చూస్తోంది.

“ ఏంరా వసంత్! ఇదేనా నీచదువు? ఇలాగయితే మనం బాగుపడతాంలే! గొప్పవాళ్ళతోనా స్నేహం? అందులోను ఆగిరిజ భాగ్యవంతుల పిల్ల అని నీకు తెల్సునా? వాళ్ళతో మనం స్నేహం చెయ్యకూడదు. బీదవాళ్ళని చూస్తే భాగ్యవంతులకు అసహ్యం. మీరిద్దరూ ఇలా వుంటున్నారని వాళ్ళ నాన్నకు తెలుస్తే ఈ కొంపలో అసలే వుండనివ్వరు జాగ్రత్త!” అంటూ తటాయించింది లక్ష్మి. గిరిజ గప్ చిప్‌గా జారిపోయింది!

1

రాఘవరావు వాలుకుర్చీలో కూర్చుని డైలీ న్యూస్ పేపరు చదువుకుంటున్నాడు. అతని దగ్గర అతని భార్య లేసు అల్లుకుంటోంది. రాఘవరావు ప్రక్కను గిరిజ నిల్చొని వుంది.

ఏం గిరిజ! నిల్చున్నావ్? దా!” అంటూ రాఘవరావు గిరిజను పైకి లాక్కున్నాడు.

“ నాన్నా! వసంత్ వాళ్ళు బీదవాళ్ళటగా” అంది గిరిజ.

“అవునమ్మా! వాళ్ళు బీదవాళ్ళే”

“ పాపం, ... నాన్నా ! వసంత్ మంచివాడుకదూ? అయితే వాళ్ళమ్మ ఎప్పుడూ కొడుతుందే వసంత్‌ని. మనం భాగ్యనంతులమట. బీదవాళ్ళంటే భాగ్యవంతులకు అసహ్యమట నాన్నా! నాతో స్నేహం చెయ్యొద్దని వసంత్‌ని కొడుతూంటుంది వాళ్ళమ్మ ... ఎప్పుడున్నూ - చూశావా మరి? వసంత్ ఎంత మంచివాడనుకున్నావ్? ”

“ ఏమ్ గిరిజా! ఆపేదవాళ్ళతో నీకేమిటే! ఈ సంబంధం? నువ్వు ఇంట్లో వుండలేవ్?. వాళ్ళింటికెందుకు వెళ్తావ్?” అని దబాయించి కోపంతో మందలించింది విమల.

“ వసంత్‌తో ఆడుకోడానికమ్మా! లేకపోతే నాకేమవుసరం వాళ్ళింటికి వెళ్ళడానిక్కి?”

“చాల్లే వాడితో ఆటలేమిటి నీకు? ఇకముందు వాళ్ళింటికి వెళ్ళావంటే చూడు ఏంచేస్తానో” అంటూ వార్నింగిచ్చింది కుమార్తెకు రాఘవరావు భార్య విమల.

గిరిజా వసంత్‌ల ఇళ్ళు ఒక పక్కనే వున్నాయి. వసంత్‌కు ఎనిమిదేళ్ళు, గిరిజకు ఆరేళ్ళప్రాయం ఇద్దరూ అన్యోన్యంగా వుంటున్నారు. కాని వసంత్ నిరుపేద, గిరిజ భాగ్య వంతులబిడ్డ. వసంత్ తల్లి లక్ష్మి పౌరుష వంతురాలు. బీదల పిల్లల్ని హేయంగా చూస్తారని లక్ష్మి గిరిజతో స్నేహం చెయ్యవద్దని వసంత్‌ని హెచ్చరిస్తుంది. విమల తనో శ్రీమంతురాలనే గర్వ స్వభావం కలది. అంచేత గిరిజను వసంత్‌తో స్నేహం

చెయ్యొద్దని కోపించేది. ఇది ఈలా వుండగా రాఘవరావు ఇటు గిరిజను మందలించే వాడుకాదు అటు వసంత్ పేదరికాన్ని చూచి జాలిపడేవాడు కాదు.

పది వసంతాలు గడచిపోయినై ...

ప్రకృతి కాలగర్భంలో ఇదిలెఖ్ఖలేదు

ఓనాటి వెన్నెలలో ...

ప్రేమజీవులకు శోభనిచ్చేది మనోజ్ఞమైన వెన్నెలే కదా!

ఆవెన్నెట్లో ఇద్దరు ప్రేమమూర్తులు చెరువు గట్టుమీద కూర్చుని సంభాషించు కుంటూన్నారు "నేను నిరుపేదను గిరిజా! నన్ను వలచి నువ్వు ఆజన్మాంతం దుఃఖించ వలసినదే కాని, నీ ఆశఫలించదేమోనని నాకు భయంగావుంది"

"వసంత్! పరిహాసా లాడుతున్నావా? ప్రేమకు పేదా, గొప్పా, జాతి, మత విభేదాల్లేవని నువ్వే అనే వాడివి కాదూ, మరి నీధోరణి ఇలా మారుతుందేం?"

" కాదు గిరిజా! నిన్ను విడిచిపెట్టి ఒక్క క్షణమైనా వుండగలనా? నీసుందర నయనాల్ని ముఖపద్మాన్ని చూస్తుంటే నాజన్మ తరించి పోతుందే!"

" పిచ్చి వసంత్! నానాటికి పిల్లాడివయి పోతున్నావ్. నీవులేనిదే నాకీ జగత్తే లేదనుకో. నేను మాత్రం నిన్ను విడిచి ఒక్క క్షణం వుండగలనా?"

" అంత దయా, అంత దయా గిరిజా! నువ్వు అమృత స్వరూపిణివి సుమా"

" నీజాలిలో నాకు స్థానం కావాలి, నీకను కొలకుల్లో, నీహృదయంలో, నీదేహంలో ప్రతి రక్తనాళంలోను నాకు స్థాన మివ్వాలి. అప్పుడు నీలో లీనమైపోవాలనుంది వసంత్! ... నా కుడికన్ను అదురు తోందే."

" భయం లేదు గిరిజా."

" అబ్బా!" అంటూ గిరిజ చిన్నపిల్లలా వసంత్ కౌగిలిలో వాలిపోయింది.

వెన్నెలలో మేఘాల్లోంచి చంద్రుడు దూర దూరంగా పోతూన్నాడు ...

గిరిజా, వసంతరావులు యుక్తవయస్సులో నున్నప్పుడు జరిగిన సంఘటన ఇది.

వసంతరావు ఇప్పుడు వుద్యోగంలో వున్నాడు. కాని అతని తల్లి చనిపోయింది. అప్పట్నుంచి వసంతరావు ఏకాకిగా వుంటున్నాడు. గిరిజా, వసంత రావుల ప్రేమ దిన దినా భివృద్ధి పొందుతోంది. కాని విధి అలక్ష్యం! ఈ సంఘటన జరిగిన కొద్దిరోజుల్లోనే వసంతరావుకి ట్రాన్సుఫర్ అయిపోయింది.

ఆవేళ గిరిజా వసంతరావులు మళ్ళీ సమావేశమయ్యారు—

కామ దృష్టితో కాదు—
పవిత్ర ప్రేమచేత!
కేళీవినోదం కోసంకాదు—
వియోగదుఃఖం చేత!
ప్రేమ ప్రసంగాలకు కాదు,—
ప్రేమ సందేశం కోసం!

ఆవేదనతో దుఃఖానల సంతప్తయై హృదయ భారంతో వసంతరావు ఒళ్లోపడి గిరిజ వెల వెల పోయి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తుంది. వసంతరావు మాత్రం కరుగక పోలేదు అయినా అతను పరిస్థితులకు బద్ధుడు కావలసిందే!

"నువ్వు ఇంకా అమాయకత్వంలో, అజ్ఞానంలోనే వున్నావా గిరిజా! నీకు, నాకు ఇదే కడసారి సమావేశం. ఇదేశాశ్వతమైన ఎడబాటు. ఇక నీవు ఎవరికో భార్యవు కాబోతున్నావు, నాపై ఆశ వదలుకో గిరిజా!" ఎంతో ఖేదంతో వసంతరావు గిరిజను ఈ విధంగా ఓదార్చబోయాడు. కాని గిరిజ దుఃఖం ద్విగుణీ కృతమైంది!—

"నిన్ను మరచిపోలేను వసంత్! నాజీవితానికి నీవే ఆశాజ్యోతివి. నిన్ను విడిచిపెట్టి వుండలేను వసంత్!" అంది గిరిజ అరిచేతుల్లో ముఖంకప్పుకొని ఏడుస్తు.

"చూడు గిరిజా! పవిత్రమైన మనప్రేమ ఇలా ఎప్పుడూ అవిఛిన్నంగా వుండవలసిందే! నువ్వు విచారించి ప్రయోజనంలేదు." అంటూ ఆమె కన్నీళ్ళను తనపట్టుతో తుడిచాడు. ఆవిధంగా ఆమె అతని కౌగిలిలో దుఃఖిస్తూ పడిపోయింది.

4

గిరిజకు పెండ్లి అయిపోయింది.........

ఆమెభర్త ఆఫీసులో వసంతరావు హెడ్‌గుమాస్తాగా పనిచేస్తున్నా, ఈవిషయం గిరిజ, వసంతరావులకు తెలియదు.

ఆఫీసర్‌నకు బదిలీ అయిపోయినది......

ఆదినం వసంతరావుని టీకి ఆహ్వానించాడు ఆఫీసర్. వసంతరావు ఎదుట సతీ సమేతుడై కూర్చున్నాడు ఆఫీసరు......

వసంతరావుని చూసి త్రుళ్ళి పడింది గిరిజ....

వసంతురావు గిరిజనుచూసి నిర్ఘాంత పోయాడు.... అతని హృదయంలో హాలాహలం విజృంభించింది.... అగ్నిపర్వతాలు బ్రద్దలౌతున్నై....

ఆమె హృదయంలో తుపాను చెలరేగింది... పిడుగుల వర్షం కురుస్తోంది... దావానలం వ్యాపించింది.... ప్రపంచం దద్దరిల్లి పోతుంది.

గిరిజ నిశ్చేష్టయై పోయింది!

వసంతరావు దిగులుగా ఆకాశంవైపు చూస్తున్నాడు!

ఇద్దరూ మౌనంగా కూర్చున్నారు.

"ఒంట్లో బాగాలేదా?" ప్రశ్నించాడు ఆఫీసరు.

"Excuse Me" అని మాత్రం అనేసి గిర్రునతిరిగి పోతున్న తలతో ఇంటికి వచ్చేసాడు. వసంతరావు తలనొప్పితో...

గిరిజకు వివాహమై సంవత్సరమై పోయింది. ఆమె ఇష్టంపైనా?- కాదు, బలాత్కారంగా!

ఆమె కన్నీరు వరదలై పారింది....

కాని, విధిలేక ఒప్పుకోక తప్పిందికాదు. తను బ్రతికి వుంటే తన ప్రియుని తనజీవితకాలంలో గాంచ లేకపోతానా అని ఆశ!

ఆనాడు వసంతరావును చూసి నిశ్చేష్టయై పోయింది గిరిజ... వసంతరావు కూడా మారు మాటాడ కుండా వెళ్ళిపోయాడు. వీరిద్దరి వైఖరి చూసి గిరిజ భర్త కలత చెందాడు, అనుమానించాడు.

గిరిజ హృదయం తీవ్రమైన విఘాతాన్ని పొందింది. ప్రబలమైన వుష్ణంతో మంచమెక్కింది. నయ మవుతుందా?-లేదు!-

గిరిజ తలిదండ్రులు, విమల రాఘవరావులు వచ్చారు-

ఆమె బాధను నివారింపజేయగలిగారా?-లేదు!

ఆమె ప్రియుడు-ఆమె ఆశాజ్యోతి ఒకసారి ఆమెకు కనిపించాలి, నోరారా "గిరిజ" అనాలి. అంతే ఆమెకు కావలసింది. తను తన ప్రియుడికి ద్రోహంచేసినందుకు క్షమాపణ వేడుకోవాలి. అదే తనకు కావలసింది!

తీవ్రమైన జ్వరబాధతో వసంతరావు మూల్గుతూన్నాడు-

ఇక్కడ వసంతరావు, అక్కడ గిరిజ ఇద్దరూ ఒకే అవస్థలో నున్నారు. ఇద్దరూ ఒకే సమస్యను ఎదుర్కొన్నారు.

డాక్టర్ వచ్చాడు...వసంతరావువైఖరి చూశాడు... ప్రబలమైన శిరోవేదనతో వసంతరావు పలవరిస్తూన్నాడు.

"మోసం చేస్తావా గిరిజా! నన్ను మోసం చేస్తావా?...అంత దయా, ఆంత దయా గిరిజా! నువ్వు అమృత స్వరూపిణివి గిరిజా!"

డాక్టర్ మందిచ్చిపోయాడు...

ఆ దినమే గిరిజను కూడా చూడటం తటస్థించింది. గిరిజ కూడా ఇదేస్థితిలో వుంది. కాని గిరిజ ప్రాణాపాయ పరిస్థితిలో వుంది.

"మోసం చేశాను వసంత్! నీకు చాలా ద్రోహంచేసాను... నమ్మించి మోసంచేశాను. నన్ను క్షమించవు వసంత్, ఈ అభాగ్యురాలను క్షమించవూ? ఒక్కసారి నీసుందర ముఖపద్మాన్ని చూడనివ్వవూ? వసంత్!వసంత్!"

డాక్టర్ ఖంగారు పడ్డాడు...

"చాలా ప్రమాదవస్థలో వుంది. ఇదే అవస్థలో వెనుక వీధిలో వసంతరావు కూడా కలవరిస్తున్నాడు. ఆ అబ్బాయిని ఈమెకు కనపరచనిదే ఈకలవరింత తగ్గదు." అనిచెప్పి డాక్టర్ వెళ్ళిపోయాడు.

వెళ్లిపోతూ-"దీనికి మందులేదు. నేను అదృష్టవశాత్తు ఈవిషయాన్ని కనుక్కోగలిగాను. ఆ అబ్బాయి కనుపడే వరకు ఈమె ఈలానే వుంటుంది." అని చెప్పి డాక్టర్ మరీ వెళ్ళిపోయాడు.

గిరిజభర్త వేణుగోపాలరావు ఈ సారి తన అనుమానాన్ని చంపుకున్నాడు...

వేణుగోపాలరావు పూర్తిగా మారిపోయాడు.... గిరిజను ప్రియసోదరిగా భావించాడు....

గిరిజ పరితాపాన్ని కండ్లార చూడలేక పోయాడు. అతని హృదయం ద్రవించి పోయింది. గిరిజా, వసంతుల ప్రేమబంధాన్ని కప్పిపుచ్చి, ఆవిషయాన్ని తనకు తెలియకుండా దాచి ఆమెను తన కిచ్చి బలవంతపు పెండ్లిచేసి, ఆమెనీస్థితికి తెచ్చిన ఆత్తమామలను దూషించాడు. రాఘవరావు పశ్చాత్తాప పడ్డాడు. విమలకు జ్ఞానోదయమైంది. అందరూ వసంతరావుని క్షమాపణ కోరాలని వసంతరావు ఇంటికి వచ్చారు.

తనకోసం గిరిజ పలవరిస్తూన్నట్లుగా వసంతరావు వినగానే సంతోషంతో గిరిజను చూడటానికి ఆతృతగా లేచాడు. వసంతరావు వచ్చేటప్పటికి గిరిజ ఆఖరు దశలోవుంది.

"గిరిజా! గిరిజా!-"అన్నాడు వసంతరావు ఆమెపైబడి-

కళ్ళు తెరిచింది గిరిజ.

"వసంత్!-" అంటూ కండ్లనీరు పెట్టుకుంది గిరిజ; "వసంత్! నేను మహాపరాధం చేశాను. మహాద్రోహం చేశాను. నాకు శాంతిలేదు వసంత్!"

"లేదు గిరిజా! నువ్వుచాలా గొప్పపనిచేశావు. నీ వుత్తమ స్త్రీ ధర్మాన్ని నీవు ఆచరించావు. నువ్వు నిష్కల్మష హృదయవు గిరిజా"

"అయితే నన్ను క్షమించవూ?"

"తప్పకుండా గిరిజా!-కాని నిన్ను క్షమించడానికి నువ్వునాకు ఏ ద్రోహంకాని, ఏమోసంగాని చేయలేదే!"

"వసంత్! చాలు, ఇకచాలు.... నాకు శాంతి చేకూరింది. ఇకనిద్రపోతా- శాశ్వతంగా!"

అంటూ కళ్ళుమూసింది గిరిజ.... అందరూ గొల్లుమన్నారు. అంతే! ఆమెజీవితం.

ఈ లేప్రాయంలో సంఘానికి, తలిదండ్రుల స్వార్థానికి, నికృష్ట ఆశాయానికి బలి ఆయి పోయింది!-

పాపం! పిచ్చివాడైపోయాడు వసంతరావు.... లోకమంతా జాలిపొందింది.... కాని అతనికి మనశ్శాంతి ఎక్కడిది? క్రమంగా శుష్కించి పోయాడు. ఓనాడు తన అనిత్య దేహాన్ని, పంచభూత సంకలిత కళేబరాన్ని ఈ లోకంలో విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు!!

ఈ ప్రేమజీవుల అస్తమయం వల్ల సంఘానికి తీరని లోటు సంభవించడం లేదా?

విజ్ఞప్తి

'గృహలక్ష్మి' యందలి రచయితల చిత్రపటములు ప్రచురింపుడని పలువురు కోరుచున్నారు. ఆకోరిక మాకదివరకేగల అభిలాషను ఇనుమడింప చేసినది. కాన క్లుప్తమగు తమ చరిత్రలతోపాటు చిత్రపటములనుగూడ రచయితలు మాకంపగోరెదము.

సంపాదకుడు.